

OPCIÓ B

Olivel de la Virgen, diumenge, 8 d'agost

El Parral discorre de nou pel seu llit, alegre i enjogassat com si mai no n'hagués fet de les seves. En els secans, la collita del safrà es presenta bona com no es veia de molts anys ha i els pagesos confien que els compensarà de la pèrdua del cànem i del blat de moro.

Novetat al batalló: ja tenim companyia de metralladores. Travessava aahir el carrer major quan veig un oficial d'una quarantena llarga d'anys, massís, amb botes de caçador i una enorme pipa en S a la boca. Els seus ulls mongòlics, de mirada viva i múrria, em recordaven algú però no hi queia.

—Soc en Picó. ¿No em recordes? Ens vam banyar junts...

—I ¿què et duu per Olivel?

—Ens han incorporat al vostre batalló —pipava tot aclucant els ulls—. I d'en Soleràs, ¿en saps alguna cosa?

—No l'he tornat a veure.

—Un xicot de cultura, però el més brut de la brigada. Durant unes operacions acampàvem al ras i era el mes de gener. Per escalfar-nos dormíem apilotats en piles de tres o quatre, posant damunt la pila les mantes de tots. Els oficials fèiem pila a part, naturalment; un ha d'evitar l'excés de familiaritat amb la tropa. ¿Vols creure que no ho vaig resistir? ¡Podia com un boc! «Mira, noi, ho sento, però prefereixo que no dormis amb nosaltres.» Li va tocar dormir sol, i això, com t'he dit, era al ras, amb sis o set graus sota zero. ¿Saps què feia? Es colgava sota els fems dels muls de la companyia. Ens va caure una nevada de dos pams: «Aquest Soleràs —dèiem—, tot sol i amb una sola manta, haurà quedat momificat.» L'endemà ens va assegurar que havia suat tota la nit.

—Segur que sí. Cobert de pilotes de mul i encara amb dos pams de neu a sobre, ¡ni que hagués dormit sota quatre edredons! No va tenir pas mala idea.

—Què et diré, abans em trobaríeu gangrenat de fred. Està bé la cultura, però sense la higiene...

Avui he fet la meva obligada visita a la carlana per excusar-me del que m'havia passat amb l'egua. Li he parlat dels moliners:

—No tinc cap inconvenient a llogar-los el molí d'Albernes. Bé els haig d'ajudar.

Escric en el meu dormitori, o sigui el del net de la tia Olegària. Ja li he posat afecte; vull dir al dormitori, ja que el net no el conec. És una peça quadrada, de parets emblanquinades amb calç, vuit bigues al sostre retorçudes i vermelloses —són de savina— que encara exhalen una sentor ben perceptible de reïna. Un finestró a ponent, per on veig la plaça major del poble. El llit és de ferro, pintat de vermell clar; una cadira de boga i una tauleta de pi són, amb el llit, tot el mobiliari. Per a la higiene, com diria en Picó, hi ha un rentamans, és a dir, una palangana sobre un trípode de ferro; la tia Olegària vigila que no m'hi falti mai una tovallola ben neta i una pastilla de sabó d'ametlles amargues que perfuma la peça. ¡Ja veus si he millorat respecte a Castel de Olivo! Escric a la llum d'un cul d'espelma tot sentint els grills a través del finestró obert. L'aire és calent, començo a tenir son. Ara sento les veus d'en Gallart i en Ponsetti, que travessen la plaça major; deuen anar a la taverna de la Melitona. Mentre ells s'hi estaran fins a altes hores, jo m'hauré ficat al llit —que, a la nit, és on s'està millor. El matalàs fa un sot al mig; a la primeria em

molestava fins al punt que no dormia; ara m'hi he avesat tant que el trobaria a faltar; se m'ha fet familiar, em fa companyia. La mateixa que devia fer al net de la tia Olegària i que ara deu trobar a faltar...

La son em ronda i penso en la meua conversa amb la carlana com si l'hagués somniada.

—¿Fa temps que coneix els moliners?

—De tota la vida. Som del mateix poble.

—És clar; d'Olivet.

—No d'Olivet. De Castel de Olivo.

—¿Vostè no és filla d'Olivet?

—La Santiago i jo som cosines germanes. Fa alguns anys, quan el seu marit buscava molí, ja va demanar el nostre a l'Enric. Però l'Enric sabia que ella em bescantava pel poble; per això no l'hi va llogar. Jo no soc rancorosa; bé haig d'ajudar una cosina.

És curiós que la molinera no m'hagi dit mai el seu parentiu. ¿Li fa vergonya? O... ¿no hi creu? «Si salió tan siñorica, algún impelto tindria.» Hipòtesis, és clar, en el terreny de les hipòtesis podríem anar tan lluny...

—La bassa del molí d'Albernes té doble cabuda que l'altra. L'aprofitàvem per regar l'hort. Si volen, junt amb el molí els arrendaré l'hort perquè s'ajudin entre una i altra cosa.

En el fons, jo no m'interessava gaire pel que em deia; era com si em parlés de coses molt remotes, la Santiago, el molí d'Albernes; no eren les paraules, sinó la veu, allò que jo escoltava. Alguna nit m'he desvetllat amb un sobresalt creient sentir entre dos sons aquesta veu càlida i rica com un perfum, greu i reservada com una prometença...

SALES, Joan (2016). *Incerta glòria*. Barcelona: Club Editor.

1. Comentau els aspectes següents del text anterior:

- Contextualització
- Tipus de text, modalitat textual i funcions lingüístiques
- Tema i progressió temàtica
- Estructura
- Personatges
- Anàlisi lingüística

2. Redactau un text argumentatiu a partir de la proposta següent:

Arran de la pandèmia, les noves tecnologies han pres protagonisme en el món educatiu. Serà aquest canvi positiu a llarg termini? (250-300 paraules)

Si l'exercici té menys de 250 paraules o supera les 300, serà qualificat amb 0 punts. S'han de comptar les paraules i marcar cada centena amb la xifra corresponent.